

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Torunia działając na podstawie art. 14 j § 1 w związku z art. 14 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021r. poz. 1540 z późn. zm.) oraz art. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. (Dz. U. z 2019r. poz. 1170 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej przedstawionego stanu faktycznego

stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 10.03.2022r. (data wpływu: 14.03.2022r.) w sprawie przymiotu podatnika podatku od nieruchomości w stosunku do nieruchomości oddanych jemu do korzystania na podstawie decyzji o trwałym zarządzie nie jest prawidłowe

Uzasadnienie

pismem z dnia 10.03.2022r. (data wpływu: 14.03.2022r.) zwróciło się z wnioskiem o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej ustalenia, czy może być uznane za podatnika podatku od nieruchomości w stosunku do nieruchomości Skarbu Państwa położonych w Toruniu przy ul.

przekazanych w trwały zarząd na podstawie decyzji administracyjnej.

Wnioskodawca złożył oświadczenie, że elementy przedstawionego stanu sprawy objęte ww. wnioskiem w dniu jego złożenia nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz, że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

Wnioskodawca uiścił także opłatę, za wydanie niniejszej interpretacji.

Opis zdarzenia przyszłego:

Wnioskodawca wskazał, że _____ należy do ogólnopolskiej _____, do której należą _____

_____ organizacyjnie podlega _____
działalność którego jest z kolei nadzorowana przez ministra właściwego

do spraw

posiada w swoim zarządzie dwie zabudowane nieruchomości położone w granicach administracyjnych Torunia. Pierwsza nieruchomość znajduje się przy [] na której położony jest budynek, w którym mieści się

Właścicielem nieruchomości jest Skarb Państwa. Decyzją Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Toruniu, Wydział Spraw Lokalowych z dnia 10 grudnia 1959r., nr Lok. Użytk. III/8/29/59 przedmiotowa nieruchomość została oddana

w trwały zarząd. Druga nieruchomość, oddana do korzystania, znajduje się przy [] w Toruniu, na której położony jest budynek, w którym mieszczą się

Właścicielem nieruchomości jest Skarb Państwa. Nieruchomość została oddana [] w trwały zarząd na czas nieokreślony decyzją Kierownika Urzędu Rejonowego w Toruniu nr G.G 7224-3/20/94 z dnia 16 lutego 1995r.

W związku z ww. stanem faktycznym zadano pytanie o następującej treści:

Czy Wnioskodawca, jest podatnikiem podatku od nieruchomości naliczanego od nieruchomości oddanych [] w trwały zarząd na podstawie decyzji administracyjnych?

Stanowisko Wnioskodawcy:

Wnioskodawca, zgodnie z treścią art. 14 b § 3 ustawy z dnia 29.08.1997r. Ordynacja podatkowa przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej wskazanego przez siebie zdarzenia przyszłego.

W ocenie wnioskodawcy, nie jest on podatnikiem podatku od nieruchomości naliczanego od nieruchomości oddanych [] w trwały zarząd na podstawie decyzji administracyjnych.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy:

Wnioskodawca powołał się na treść przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Wskazał, że zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 tej ustawy, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Ponadto zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 tej ustawy, podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nie posiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów;
- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego.

Zdaniem Wnioskodawcy trwały zarząd, na podstawie którego Wnioskodawca korzysta z przedmiotowych nieruchomości nie jest innym tytułem prawnym, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit a) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Wniosek ten wynika z faktu, iż Wnioskodawca nie wykonuje władztwa nad przekazanymi w drodze trwałego zarządu obiektami

dla siebie w sposób odpowiadający posiadaniu, a co za tym idzie nie może być uznany za posiadacza udostępnionych mu w ten sposób nieruchomości.

Odmierna interpretacja, tj. zakładająca, że innym tytułem prawnym, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit a) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, godziłaby w ogólną zasadę ścisłej interpretacji przepisów podatkowych, która jest jedną z podstawowych zasad wykładni przepisów nakładających obowiązki podatkowe, a także zasadę *in dubio pro tributario*, zgodnie z którą wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść podatnika.

Wnioskodawca wskazał, że kwestia, czy podmiot publiczny, którym jest Wnioskodawca, dysponujący nieruchomością stanowiącą własność Skarbu Państwa w formule trwałego zarządu może być podatnikiem podatku od nieruchomości, była przedmiotem szeregu orzeczeń sądów administracyjnych, w których sądy te stawały na stanowisku, iż podmiot publiczny z tytułu powierzenia mu w trwały zarząd nieruchomości Skarbu Państwa nie staje się posiadaczem jakiegokolwiek prawa podmiotowego o charakterze prawnorzeczowym, jak również jakiegokolwiek innego prawa w rozumieniu cywilistycznym. W świetle orzecznictwa sądów administracyjnych, trwały zarząd jest bowiem jedynie publicznoprawną formą władania nieruchomością przez określoną jednostkę organizacyjną.

Wnioskodawca powołał się na orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2018r. sygn. akt II FSK 3229/16 dotyczące trwałego zarządu sprawowanego przez Generalną Dyрекcyję Dróg Krajowych i Autostrad. Sąd w ww. wyroku uznał, że Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad nie jest podmiotem żadnych praw cywilnych i wykonuje jedynie uprawnienia płynące z własności państwowej. Nawet, jeżeli decyzje o sposobie wykorzystania powierzonych jej nieruchomości podejmuje samodzielnie, działa w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że „trwały zarząd jest administracyjnoprawnym prawem podmiotowym (zespołem uprawnień), jakie uzyskuje jednostka organizacyjna administracji publicznej w drodze charakterystycznej dla działania administracji (decyzja administracyjna) względem nieruchomości – przedmiotu publicznej własności o znaczeniu ekonomicznym (w znaczeniu prawnym jest to własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego) i w celu realizacji zadań publicznych”. Tym samym zarządca w swojej merytorycznej działalności związanej z celem ustanowienia trwałego zarządu podporządkowany jest organowi nadrzędnemu, a w zakresie korzystania z nieruchomości podporządkowany jest właścicielowi, czyli Skarbowi Państwa. Również w wyroku z dnia 11 lipca 2017r. o sygn. akt II FSK 2154/15 sąd wskazał, że Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad nie jest posiadaczem nieruchomości położonych w granicach pasa drogowego autostrady na podstawie innego tytułu prawnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit a) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Z tytułu powierzenia mu w trwały zarząd nieruchomości Skarbu Państwa nie stał się posiadaczem jakiegokolwiek prawa podmiotowego o charakterze prawnorzeczowym, jak również jakiegokolwiek innego prawa w rozumieniu cywilistycznym. Wnioskodawca wskazał, że Naczelny Sąd Administracyjny wywiódł powyższą tezę z analizy przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami – wskazując, że stosownie do art. 43 ust. 1 tej ustawy, trwały zarząd jest formą władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Natomiast z art. 43 ust. 5 tej ustawy wynika, że nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego Skarbu Państwa oddaje się w trwały zarząd jednostce organizacyjnej, a nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego jednostki samorządu terytorialnego odpowiedniej samorządowej jednostce organizacyjnej. Art. 45 ust. 1 ww. ustawy przewiduje, że trwały zarząd ustanawiany jest w drodze decyzji administracyjnej, a użytkowanie tych nieruchomości realizowane jest zgodnie z zasadami ogólnymi ustanowionymi w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Ponadto Wojewódzki Sąd

Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9 kwietnia 2019r. sygn. akt I SA/ Łd 20/19 wskazał, że „czynności zarządu mieniem Skarbu Państwa wykonywane przez trwałego zarządcę, tj. jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej (w tym zawarcie umowy dzierżawy) – uznać należy za czynności samego Skarbu Państwa”.

W myśl ww. orzeczeń Wnioskodawca nie włada nieruchomością jako posiadacz, lecz jako dzierżyciel, co wyłącza go z kręgu posiadaczy zależnych w rozumieniu art. 338 i art. 336 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W świetle powyższego stanowiska Wnioskodawca, który dysponuje nieruchomością na podstawie oddania ich w trwały zarząd, nie może być podatnikiem podatku od nieruchomości – nie staje się bowiem posiadaczem nieruchomości należącej do Skarbu Państwa, a wykonuje jedynie uprawnienia płynące z własności państwowej. Wynika to zarówno z pozycji ustrojowej Wnioskodawcy, który jest jednostką budżetową i działa *statio fisci* Skarbu Państwa w zakresie powierzonych mu w trwały zarząd nieruchomości, jak również charakteru instytucji trwałego zarządu.

Ocena stanowiska Wnioskodawcy:

Uwzględniając treść wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, jak i obowiązujący stan prawny organ podatkowy stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w odniesieniu do opisanego stanu faktycznego nie jest prawidłowe.

Stanowisko organu podatkowego:

Wskazać należy, że trwały zarząd jest formą prawną władania nieruchomością przez nieposiadającą osobowości prawnej państwową jednostkę organizacyjną lub samorządową jednostkę organizacyjną, co jasno wynika z przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Jednostka sprawująca trwały zarząd ma prawo korzystania z nieruchomości w celu prowadzenia działalności należącej do zakresu jej działania.

Trwały zarząd powstaje, jest przekazywany oraz wygasa z mocy decyzji administracyjnej, a w sprawach nieuregulowanych do trwałego zarządu stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego o użytkowaniu. Tym samym ustanowienie trwałego zarządu prowadzi do ograniczenia właściciela nieruchomości oddanych w trwały zarząd w jego uprawnieniach właścicielskich, w zakresie, w jakim ustawa uprawnienia te przyznaje zarządowi.

W doktrynie podkreśla się, że przepisy regulujące stanowisko prawne zarządcy wyłączają określone uprawnienia do rzeczy i praw majątkowych przysługujące podmiotowi uprawnionemu i przyznają je jednostce sprawującej zarząd, która działa zamiast tego podmiotu w sferze prawnej w granicach określonych w ustawie.

Odnosząc instytucję trwałego zarządu na grunt ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazać należy, że podmiot posiadający takie prawo jest podatnikiem podatku od nieruchomości, na mocy art. 3 ust. 1 pkt 4 lit a) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, zgodnie z którym podatnikami podatku od nieruchomości są m.in. jednostki organizacyjne będące posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiącymi własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie to wynika z zawartej umowy z właścicielem albo z innego tytułu prawnego.

Zauważyć należy, że ustawodawca w tym przepisie przewidział trzy pozytywne przesłanki powstania obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości po stronie posiadacza, nie będącego posiadaczem samoistnym:

- 1) posiadanie nieruchomości na podstawie umowy zawartej z jej właścicielem (art. 3 ust.1 pkt 4 lit a – człon pierwszy)

- 2) posiadanie nieruchomości na podstawie innego tytułu prawnego (art. 3 ust. 1 pkt 4 lit b – człon drugi)
- 3) posiadanie bez tytułu prawnego (art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. b).

Każda z tych przesłanek stanowi samodzielną podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości (zakres podmiotowy). Przmiot podatnika podatku od nieruchomości posiada także każda jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, na rzecz której przekazano nieruchomość Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Tym samym podatnikiem podatku od nieruchomości od budynków lub ich części oddanych w trwały zarząd, na podstawie decyzji ustanawiającej trwały zarząd, wydanej w trybie art. 43 ustawy o gospodarce nieruchomościami, przez właściwy organ (właściciela) jest jednostka organizacyjna będą zarządcą nieruchomości oddanej jej w trwały zarząd.

Podatek od nieruchomości związany jest bowiem z władztwem nad nieruchomością, a podatnikiem tego podatku jest podmiot, który faktycznie włada rzeczą.

Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę we wniosku o wydanie niniejszej interpretacji, na mocy decyzji administracyjnych Skarb Państwa przekazał Wnioskodawcy w trwały zarząd dwie nieruchomości położone w obrębie administracyjnym miasta Torunia. Decyzje te nadal pozostają w obrocie prawnym i Wnioskodawca zarządza przedmiotowymi nieruchomościami.

Oznacza to, że Wnioskodawca dysponuje obiema nieruchomościami na podstawie „innego tytułu prawnego”, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Po pierwsze, tytuł ten, jak wynika z przedstawionego stanu faktycznego, został przyznany na mocy decyzji administracyjnej i wynika z przepisów prawa (ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami). Po drugie, niewątpliwie warunkiem realizacji trwałego zarządu jest posiadanie nieruchomości (nie byłoby możliwe wywiązanie się z zadań zarządcy bez posiadania nieruchomości). To zaś zostało zapewnione zarządcy mocą art. 43 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który stanowi, że trwały zarząd jest formą władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Owa forma prawna władania nieruchomością w rzeczy samej oznacza władanie faktyczne nieruchomością. Wynika to chociażby z form korzystania z nieruchomości oddanych w trwały zarząd, określonych w art. 43 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Zgodnie z tym przepisem zarządca korzysta z nieruchomości np. w celu prowadzenia działalności należącej do zakresu działania jednostki organizacyjnej, wykorzystuje ją do zabudowy, odbudowy, rozbudowy, przebudowy lub remontu obiektu budowlanego na nieruchomości, może oddać nieruchomość lub jej część w najem, dzierżawę, albo użyczenie. Dodać należy, że przepis ww. ustawy, odnoszący się do faktycznych uprawnień jednostki organizacyjnej władającej nieruchomością oddaną w zarząd, należy odczytywać w związku z art. 50 ww. ustawy, nakazującym do trwałego zarządu stosowanie odpowiednio przepisów kodeksu cywilnego o użytkowaniu.

Zgodnie z art. 336 Kodeksu cywilnego, pod pojęciem posiadacza rozumie się tego, kto faktycznie włada rzeczą jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i tego, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Zaś w doktrynie prawa cywilnego przyjmuje się, iż posiadaczem takim jest również podmiot mający w trwałym zarządzie rzecz. Natomiast w świetle zapisu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości ciąży na podmiocie legitymującym się prawem do władania nieruchomością przekazanym przez jej właściciela.

Sam fakt objęcia we władanie nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa lub nieruchomości stanowiącej własność jednostki samorządu terytorialnego jest okolicznością skutkującą powstaniem obowiązku podatkowego po stronie władającego taką nieruchomością.

Jak zauważa się w doktrynie, takie ukształtowanie obowiązku podatkowego jest bardzo korzystne dla Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego, ponieważ podatek obciąża nie właściciela – co jest regułą przy opodatkowaniu innego rodzaju nieruchomości – lecz władającego tymi nieruchomościami. W typowych sytuacjach podatnikiem jest osoba, z którą przedstawiciel Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego zawarł umowę dzierżawy lub najmu albo na rzecz której ustanowił zarząd nieruchomością.

Tak ukształtowanych obowiązujących przepisów prawa, a także ich interpretacji przez organ podatkowy nie można modyfikować, jak wnosi o to Wnioskodawca, w ramach zasady *in dubio pro tributario*, zgodnie z którą wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść podatnika.

Przepis ten, a także podstawowe zasady prawa podatkowego nie budzą wątpliwości interpretacyjnych w zakresie, czy trwały zarządca wobec nieruchomości oddanych w trwały zarząd i nieprzekazanych w posiadanie zależne, jest podatnikiem podatku od nieruchomości.

Zasada rozstrzygania wątpliwości na korzyść podatnika *in dubio pro tributario* nie stanowi przeciwwagi dla obywatelskiego obowiązku uiszczania podatku i nie może służyć unikaniu jego zapłaty. Ma ona silne funkcje gwarancyjne ustalenia wysokości podatku w prawidłowej wysokości. Jej zadaniem jest uniemożliwić wymiar podatku ponad prawidłową kwotę podatku jaka powinna być uiszczona w konkretnym stanie faktycznym. Dlatego też zasada *in dubio pro tributario* bezpośrednio znajdzie zastosowanie dopiero wtedy, gdy organ podatkowy przeprowadził już postępowanie podatkowe zgodnie z regułami określonymi w ustawie Ordynacja podatkowa i w wyniku tego postępowania nie zostały rozstrzygnięte istotne dla sprawy okoliczności albo gdyby wyniki wykładni doprowadziły do wyłonienia kilku hipotez interpretacyjnych, z których żadna nie byłaby przekonująca, a mimo to organ wybrałby opcję niekorzystną dla podatnika. Innymi słowy, naruszenie wspomnianej zasady to nierespektowanie w takich warunkach wyboru przez podatnika hipotezy interpretacyjnej (spośród kilku możliwych) najbardziej dla niego korzystnej.

Trudno uznać, iż w sprawie będącej przedmiotem wniosku interpretacyjnego, istnieją przepisy kolidujące ze sobą w sposób uzasadniający zastosowanie zasady *in dubio pro tributario* to w zakresie wskazanym przez Wnioskodawcę.

Z ww. względów, organ podatkowy nie podziela stanowiska Wnioskodawcy, że nie posiada on przymiotu podatnika podatku od nieruchomości w odniesieniu do nieruchomości oddanych jemu w trwały zarząd, a stanowiących własność Skarbu Państwa.

Zdaniem organu podatkowego przytoczone przez Wnioskodawcę orzeczenia sądów administracyjnych, a szczególnie zacytowane tezy nie są trafne i nie odpowiadają stanowi faktycznemu przedstawionemu we wniosku interpretacyjnym. Orzeczenia te dotyczą bowiem innej sytuacji prawnej i faktycznej, bowiem przedmiotem rozważań sądu było zagadnienie, czy przekazanie nieruchomości oddanej w trwały zarząd w posiadanie zależne (dzierżawę, najem) na podstawie umowy zawartej za pośrednictwem trwałego zarządcy przenosi obowiązek podatkowy na posiadacza zależnego (dzierżawcę, najemcę). Zdaniem sądów, podatnikiem podatku od nieruchomości Skarbu Państwa oddanych w posiadanie zależne jest posiadacz również wówczas, gdy umowa została zawarta za pośrednictwem trwałego zarządcy. Tego typu umowy traktowane są jako zawarte z właścicielem – Skarbem Państwa, co skutkuje, że podatnikiem jest posiadacz zależny, a nie trwały zarządca.

Sądy wskazały, że zarządca działający w stosunku trwałego zarządu jest przedstawicielem ustawowym właściciela. W stosunkach z osobami trzecimi zarządca występuje jako strona

i składa oświadczenia woli, ale nie działa w imieniu własnym, lecz w imieniu reprezentowanego. Jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, której została oddana w trwały zarząd nieruchomość stanowiąca własność Skarbu Państwa, nie staje się z tego tytułu podmiotem cywilnego prawa podmiotowego. W stosunkach cywilnoprawnych i procesowych za Skarb Państwa działa jako *statio fisci* Skarbu Państwa (odpowiednio w stosunku do nieruchomości stanowiących własność jednostki samorządu terytorialnego *statio communes* jednostki samorządu terytorialnego) i wykonuje w określonym zakresie niektóre obowiązki wynikające z własności (korzystanie z nieruchomości, pobieranie pożytków). W konsekwencji, trwały zarządca nie jest stroną umów cywilnoprawnych (w zakresie najmu, dzierżawy), lecz stroną nadal jest właściciel (Skarb Państwa). Stąd też zawarcie takiej umowy (bezpośrednio z właścicielem) skutkuje powstaniem obowiązku po stronie posiadacza zależnego, tym samym wygaśnięcie takiego obowiązku po stronie trwałego zarządcy (na czas trwania takiej umowy). Nie oznacza to jednak, że obowiązek taki wygaś na stałe wobec zarządcy trwałego, lub że taki obowiązek w ogóle nie dotyczy trwałego zarządcy, ponieważ podmiot ten nie działa we własnym imieniu lecz w imieniu właściciela nieruchomości, zgodnie z uregulowaniami cywilnoprawnymi. Prawo podatkowe uznawane jest za odrębną gałąź prawa i pomimo istniejącej określonej spójności ideowej obu gałęzi prawa (jeden i ten sam ustawodawca, te same, konstytucyjnie chronione wartości etc.) z ideowego podobieństwa zobowiązań cywilnoprawnych do zobowiązań podatkowoprawnych niewiele jednak wynika – przede wszystkim dlatego, że w obu rodzajach stosunków prawnych co innego jest ich źródłem. W zakresie podatku od nieruchomości będzie to ustawa o podatkach i opłatach lokalnych, a ta samodzielnie określa zakres podmiotowy i przedmiotowy podatku od nieruchomości, zgodnie z treścią art. 2 i art. 3 tej ustawy.

Organ podatkowy informuje, że niniejsza interpretacja udzielana jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę. Z uwagi, iż organ wydający interpretację nie jest uprawniony do jakiegokolwiek ingerowania w stan faktyczny przedstawiony we wniosku o wydanie interpretacji, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku, to wnioskodawca ponosi konsekwencje przedstawionego stanu faktycznego będącego przedmiotem niniejszej interpretacji. W przypadku rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym przedstawionym we wniosku, a stanem rzeczywistym, udzielona interpretacja nie chroni wnioskodawcy.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie:

Na niniejszą interpretację przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy za pośrednictwem Prezydenta Miasta Torunia na adres: Wydział Podatków i Windykacji Urzędu Miasta Torunia, ul. Grudziądzka 126B, 87-100 Toruń. Termin na wniesienie skargi wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie pisemnej interpretacji przepisów prawa.

Z up. Prezydenta Miasta Torunia
Dyrektor Wydziału Podatków i Windykacji

Agnieszka Mierzejewska